

nærmere at fastslå, hvad man forstår ved anerkendte normer, specielt indenfor spørgsmålet tilladelige grænseværdier af sundhedsskadelige luftarter og støvpartikler i luft. Forskellen mellem de forskellige landes anerkendte normer gør det spørgsmål vanskeligt at løse, men for at undgå fremtidig uenighed om fortolkningen bør en afklaring finde sted.

ad § 41, 1) „at arbejder - - -“ bør rettes til „at et arbejde - -“

ad § 44. En tilsynsførende kan hverken ifølge den hidtidige lov eller ifølge det forelagte forslag stille krav til en virksomhed vedrørende gener den påfører sin nabo, underbo osv. § 44 stk. 3 kunne muligvis ændres således, at den gav en sådan hjemmel til at afgive påbud. F. eks. i tilfælde af stærke rystelser (tunge maskiner) som forplantede sig til en „stille“ underbeboer.

ad § 51. Det kunne være rimeligt at udvide afgrænsningen af forudsætningerne lidt, således at man også fik mulighed for at tage hensyn til umiddelbart truende maskinsammenbrud og lign. Det forekommer uhensigtsmæssigt, hvis det endelige sammenbrud skal afventes, før dispensation er tilladt. Noget sådant må vel kunne klares blot ved at nævne det i kommentaren til loven.

ad § 52, stk. 2. „Fravigelser for en enkelt hvileperiode.“ Hvordan skal det fortolkes? Hvor ofte må dette ske? Hvor mange dage skal der gå, før det kan gentages?

ad § 53, stk. 3. Hvad forstås der ved tilsvarende frihed senere? Må dagene eventuelt lægges sammen til en ferie og da hvor længe?

Med venlig hilsen

Ulla Lund Christensen.

Til folketingsudvalget vedrørende
forslaget til arbejdsmiljølov.